

Фортеця

Єгор і Назар приготувалися до нападу, який от-от мав розпочатися. Тримаючи рушниці, вони роззиралися довкола, щоб не пропустити жодного ворога. Сонце припікало, краплі поту стікали по обличчях, але хлопці все одно сиділи на стіні й чекали. Вже вечоріло, а фортецю треба утримати до сутінків.

Була середина липня. Спека стояла вже два тижні поспіль, і за цей час на небі не з'явилося жодної хмаринки, ніби в кожній з них була довготривала відпустка. Трава на галявині, яка сягала хлопцям майже до грудей, пожовтіла, а дерева блякнули, втрачаючи свіжі кольори. Пахло сухими бур'янами й пилюкою.

Єгор і Назар приятелювали здавна. На відміну від своїх однолітків, вони віддавали перевагу не віртуальній реальності, а іграм на вулиці, й саме це їх об'єднало. Чорнявий, завжди замислений і надміру розважливий для своїх одинадцяти років Єгор у всьому відрізнявся від світловолосого

Назара, який, наче вогонь, не міг усидіти на місці й спершу щось робив, а вже потім думав. Зараз хлопці грали в облогу фортеці, приготувавшись до появи мавполюдей. Вони уявляли себе серед дикої пустелі на далекій планеті, у найвіддаленішому куточку галактики.

У кущах почувся шелест і на галявину вийшли троє хлопців. Це теж були, так би мовити, вороги. Але не вигадані, а цілком реальні. Одного звали Ростик, — худий і високий з довгими руками. Він завжди носив одну і ту ж чорну футболку з червоною мішенню на грудях, бо вона йому дуже подобалася. Це був головний каламутник на районі, через якого потерпало багато молодших дівчатків. Інший із трійці носив окуляри і мав зачесане назад світле волосся, яке колихалося, наче морські хвилі. Його знали як майстра на гостре слово. Третього з компанії іменували Костею. Кремезний, із широкими долонями — його боялися тільки через зовнішність, хоча насправді він був доволі неповороткий.

Згадану трійцю знала вся школа, їх недолюбливали, і менш за все з такими хотіли зустрітись. Вони були старші за Єгора з Назаром майже на два роки. Подейкували, що ті троє потай діставали алкоголь і переслідували однолітків. Їхнє най-

улюбленіше заняття — знімати свої кпини на відео й викладати в інтернет з анонімних акаунтів.

— Що вони тут забули? — шепнув Єгор.

— Ну от і все, іграм кінець, — Назар повернув свою темно-синю кепку козирком назад. Цей жест означав, що він готовий до рішучих дій.

— Треба обвалити місток, — запропонував Єгор.

— А як ми потім його піднімемо?

— Якось піднімемо.

— А про вікно вони знають, як гадаєш? — Назар міцно стиснув палицю.

— Не знаю, але якщо так, то кепські наші справи.

Трійця хлопців тим часом наближалася до фортеці. Єгор і Назар стали на повен зріст із палицями в руках, які мить тому правили за рушниці.

— Ой, тут дітки в лицарів бавляться! — Ростик допив якийсь напій у скляній пляшці й шпурнув її у високу траву. Почувся звук розбитого скла.

Кремезний хлопець дістав телефон і почав записувати відео.

— Просто їм на звалищі комфортніше, ніж удома! — додав той, що в окулярах. Трійця повищавлювала кострубаті смішки.

— Видерлися на стіну, герої! Гляньте на них!

Вони повільно наближались.

На стіну можна було залізти тільки одним способом — по дошці на кшталт тих, які використовують у риштованні. Пів метра завширшки і десь зо два в довжину, важка й масивна, збита з декількох брусів, вона виконувала функцію мосту до фортеці.

Не змовляючись, Єгор і Назар підбігли туди, де край дошки лягав на стіну, і вдвох зіштовхнули її. Вона впала у рів із глухим гуркотом.

— Забарикадувалися, значить, малятка!

Налякані Назар і Єгор перезирнулися.

— Фортеця нас врятує, — заспокоїв друга Єгор.

Фортецею хлопці називали залишки недобудованого котеджу. Будівництво розгорнулося на лісовій галявині торік. Робітники викорчували декілька дерев, розрівняли ґрунт навколо і викопали величезний котлован. Потім звели стіни цокольного поверху з трьома кімнатами, залили підлогу бетоном, і на цьому все зупинилося. Навколо стін залишили неприсипані пазухи, через що споруда нагадувала оточену ровом фортецю, а покинута будівельниками дошка слугувала містком. Навесні в канаві збиралась вода, і тоді це й справді скидалося на замок. Казали, що будову покинули через підтоплення ґрунтовими водами під час сильних злив та паводків, бо поруч протікала річка. Хлопці часто спостерігали, як усередині стояла й доволі довго не сходила вода.

Це місце стало улюбленим для Єгора й Назара, тут вони проводили більшість часу. Після будівельних робіт залишився страшний пейзаж: із переритою землею, залишками від бетонних блоків і мішками будівельного сміття, які ніхто так і не прибрав. Поступово природа повертала свій первозданий вигляд. За рік поле бою людини та природи прикрасилося свіжою рослинністю. Хлопці фантазували, що тут відбулася битва титанів.

Стіни були достатньо широкими, по них можна було бігати. Заввишки приблизно три метри, з трьома отворами для вікон досить високо від підлоги, щоб через них лізти. Але під одним вікном земляна стіна рову обвалилася, через що утворилась невеличка гірка, тож через цей отвір вдавалося зазирнути, а коли підкласти дещо — то й пробратися всередину. Це було слабким місцем фортеці, і Єгор із Назаром сподівались, що трійця про це не знає.

— І як довго ви там висидите? Скоро сутінки, мамці хвилюватимуться, — озвався світловолосий.

— Чого вам? Це наше місце! — не витримав Єгор.

— Нас не цікавить ваш смітник. Ми тут, щоб трохи розім'ятися, — відповів Ростик. Трійця знову зареготала.